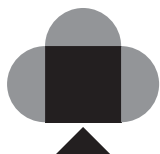

Gyvenimiška situacija

- Aš taip džiaugiuosi, kad pagaliau prabilo auka.
- Tik kad aš ne auka, viskas, kuo noriu būti šiame gyvenime, – tai pasakotoja. Ir jei man pasiseks, tai nebus vienintelė mano istorija.

IŽANGA

Šioje knygoje greičiausiai sudėjau visą save. Viskas, ką slėpiau, ko niekam nepripažinau (dažnai net pačiai sau), užrašyta šiuose puslapiuose. Šios istorijos, kuri yra mano dalis ir kasdienybė, iki dabar nežinojo niekas. Net pokerio žaidėjas.

Šiais laikais apie pokerį parašyta daug knygų ir sukurta nemažai filmų. Pokerio pasaulyje dažnai juokaujama, kad tuos filmus ar knygas kuria žmonės, visiškai nenusimanantys apie pokerį. Deja, šiuo atveju aš nesu išimtis iš taisyklės. Pripažįstu, apie pokerį daug neišmanau ir, jei reikėtų įvardyti iš eilės einančias

kombinacijas, vargu ar sugebėčiau tai padaryti be klaidų. Visgi rašau iš savo perspektyvos, ką mačiau ir girdėjau kiekvieną dieną. Ir man to visiškai užtenka savo istorijai papasakoti.

Jei ši istorija kada nors išvys dienos šviesą, neabejotinai atsiras tokių, kurie mane pasmerks. Prisipažinsiu, iki dabar bijau to tylaus moteriško šnabždesio ir kreivo žvilgsnio, nusakančio visą esmę, net jei negirdi žodžių, kuriais esi apkalbama. Antra vertus, tiek ilgai tylėjau, kad daugiau tiesiog nebegaliu. Ir vien tai, kad nuoširdžiai išsipasakosiu, mane iš tiesų nepaprastai džiugina. Pradėjau rašyti tik todėl, kad tai man savotiška terapija, vienintelis pabėgimas nuo realybės ir galimybė iš eilės sudėlioti visus teisingus faktus.

Yra daugybė priežasčių, kodėl nusprendžiau likti *incognito*. Dėl savęs pačios, dėl artimųjų, dėl pokerio žaidėjo. Negaliu griauti kitų gyvenimų vien dėl to, kad nusprendžiau atskleisti tai, nuo ko norėjau išsivaduoti. Tiesa išlaisvina, net jeigu nematome to žmogaus, kuris apie tai kalba. Tai mano didžioji paslaptis, gėda ar supuvęs vidus, pasislėpęs už dailios išorės, – galima vadinti, kaip tik norisi. Istoriją stengiausi papasakoti kuo nuoširdžiau, tačiau siekdama apsaugoti tiek savo, tiek artimųjų teisę į privatumą ir asmeninę laimę, pakeičiau vardus, vietas ir šiek tiek leidau sau pakoreguoti laiko liniją. Deja, taip jau gyvenime nutinka, kad kai kurias detales visgi turėjau pakeisti ir netgi paslėpti nuo akylų skaitytojų. Ir visgi visa, kas liko užrašyta, yra tikra, neišgalvota ir visiškai nepagražinta (patikėkite, labai norėčiau, kad kai kurie įvykiai būtų tik slogus sapnas).

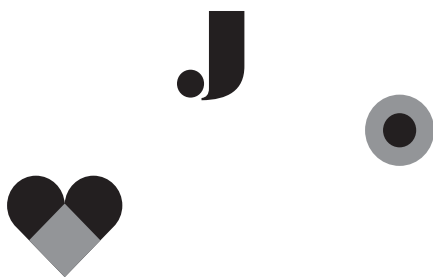
Vienintelis dalykas, kurio prašau savo brangaus skaitytojo – išklausti. Galbūt jūsų aplinkoje yra žmogus, kuris beprotiškai kankinasi, o jūs to net nenučiuokiate. Ir jei pasiseks, jūs praregėsite.

PIRMA DALIS

Štai ir aš. Apsinuoginusi. Bandanti išreikšti savo mintis, kurių dar niekada niekam nesakiau. Bent jau ne viską. Ne vienu kartu.

Niekada negalvojau, kad man taip nutiks. Kad paprasta mergina iš mažo miestelio, turėdama ambicijų iškilti bent šiek tiek aukščiau nei pilka masė, išsiskirs tik tuo, kad jos rūpesčiai niekuo neprimins statistinio piliečio vargų. Ir aš niekada negalėsiu būti tikra, kad ši istorija, kurią noriu jums papasakoti, kada nors pasibaigs. Nes dabar jau man atrodo, kad viskas, kas aš esu, buvau ir dar būsiu – tai POKERIO ŽAIDĖJO MERGINA.

1 skyrius. Lūžio taškas

Tą dieną atsimenu itin gerai, ryškiau nei mūsų pirmą bučinį ar pirmą vakarėlį kartu. Grįžau iš darbo sunerimusi. Aišku, nerimas – kasdienis mano palydovas, tiesiog vienomis dienomis jis kankina mane labiau, kitomis mažiau. Jaučiau, kad kažkas ne taip, nes pastaruoju metu mano vaikinai buvo itin apatiškas ir per daug gėrė, tačiau negalėjau suprasti, kas buvo blogai. Maniau išsigalvojanti. Ta nežinia visada sugebėdavo išvesti mane iš pusiausvyros. Tą dieną kaip įprastai bandžiau užmušti laiką dirbdama nuobodų administracinį darbą. Grįžusi namo nutariau visais įmanomais būdais sužinoti tiesą, kad ir kokia nemaloni ji būtų. Slapta tikėjaisi, kad viskas tėra mano galvoje. Deja.

Vos grįžusi pasiteiravau:

– Labas, rytoj važiuosime pas tavo tėvus?

9 skyrius. Sustyguota laisvė

Pirmomis dienomis, atrodo, nesupratau, kas vyksta. Donatas elgėsi pareiagingai, keldavosi kartu su manimi, sėsdavo prie kompiuterio, o kai aš ruošdavausi į darbą, jis pradėdavo savo „darbą“ iš namų. Net pats, matyt, buvo įtikėjęs, kad namų režimas jam tik į naudą. Grįžusi iš darbo rasdavau jį teberymantį prie internetinio pokerio stalo, tačiau jis greitai baigdavo savo sesiją ir vakarą leisdavome kartu.

Ir nors bandžiau rasti argumentų, pateisinančių naują Donato darbą, širdyje jaučiausi blogai. Paradoksalu, tačiau tuo metu Donatas tiesiog žydėjo. Pajutęs laisvę, kad gali gyventi pagal savo susikurtą scenarijų, jis jautėsi laisvas ir laimingas. Ar turėjau teisę atimti iš jo tą laisvę? Jeigu tai tikrasis jo kelias, kas aš tokia, kad nuspręščiau kitaip.

Mano ramybė, kurią įprastai drumstė pokerio žaidėjo karjera, truko neilgai. Mūsų vakarai kartu, kuriais iš pradžių taip džiaugiasi, darėsi vis retesni. Donatas teigė, kad dienomis žaidžia tokie pat profesionalūs žaidėjai kaip jis, dėl to negali taip gerai užsidirbti kaip vakarais.

– Supranti, koks neprofesionalus žaidėjas gali žaisti dienos metu? Juk visi žaidžia po darbų, o aš po tavo darbo leidžiu laiką su tavimi. Aš ilgai galvojau ir nusprendžiau, kad reikia pereiti prie naujo režimo.

– Kokio režimo? – išsiblaškiusi paklausiau, nuspirdama į koridoriaus kampą batus po eilinės varginančios darbo dienos.

– Nusprendžiau žaisti vakarais ir naktimis. Žinai, pradėti kokią devintą ar dešimtą vakaro ir baigti ketvirtą ryto. Tada išsimiegočiau ir kitą dieną vėl galėčiau kibti prie darbų. Savaitgaliais irgi galėčiau dirbti tokiu grafiku. Pamatysi, rezultatas ateis daug greičiau ir man nereikės atidavinėti pinigų *regams* (profesionaliams pokerio žaidėjams).

– O kada mes leistume laiką kartu? – jaučiausi suglumusi.

– Aišku, būtume kartu mažiau, tačiau laiką leistume kokybiškiau, – Donatas buvo pasiruošęs šitam klausimui, – nuo šešių vakaro iki devynių, tarkim. Mes ir dabar juk panašiai laiko skiriame vienas kitam, nes tu dirbti iki šešių. Taigi niekas labai nepasikeistų, o nauda būtų didelė. Aš tikrai viską apgalvojau ir, manau, tai geriausias sprendimas.

– Donatai, mes gyvename vieno kambario bute. Kaip tu manai, ar man netrukdyt naktį tavo lošimai iki paryčių? Ar apie tai pagalvojai? – Kaip ir kiekvienas žmogus, aš iš karto pradėjau galvoti, kaip jo naujas darbo grafikas paveiks mane.

– Suprantu, tačiau įsivažiuočiau ir galėtume kraustyti į dviejų kambarių butą. Aš jau seniai apie tai mąstau. Gyvename čia susispaudę... Tu nusipelnei daugiau, nei aš dabar tau suteikiu.

– Aš nusipelniau, kad mano vyras nebūtų *suknistas* lošėjas, – manyje kaupėsi pyktis ir staiga praradau kontrolę. Nebeslėpiau jausmų. – Aš nusipelniau išsimiegoti prieš eidama į darbą ir gyventi normalų gyvenimą. O tu su savo pokeriais tik gadini man gyvenimą ir kalbi apie kažkokią ateitį, kurios aš nematau, ir apie pinigus, kurių aš taip pat akyse nesu regėjusi!

Jaučiausi, tarsi būtų peržengta kokia nematoma riba. Mano neigiamos emocijos ir nepasitenkinimas dėl to, kad Donatas metė darbą, pradėjo liūsti į paviršių. Giliai širdyje visada jaučiau, kad pokeris nėra toks darbas, kurį dirba normalūs suaugę vyrai naktimis.

– Viskas bus gerai, pamatysi, neverk, – Donatas pradėjo mane guosti, kai ėmiau dusti nuo ašarų, tačiau aš niekaip negalėjau nuraminti savo širdies maudulio.

Verkdama įsivaizdavau, kaip bent viena mano ašara Donatui įkrinta į jo širdies kertelę ir jis staiga supranta, kiek kančių man sukelia jo priklausomybė. Vėliau, praėjus dar dvejiems metams, jau nebeverkiau net tada, kai neturėjau kitos išeities, tik miegoti svetainėje ant sofos.

10 skyrius. Ilga naktis

Prasidėjo Donato naktiniai *žaidimai*. Dabar jis iki išnaktų *darbavosi* prie kompiuterio, o paryčiais eidavo miegoti. Nereikia nė sakyti, tomis dienomis miegojau itin prastai. Jaučiausi irzli, tačiau bandžiau save guosti, kad tai ilgai netruks.

Savo ruožtu Donatas vis labiau ėjo iš kasdienio suaugusio žmogaus ritmo ir man vis sunkiau sekėsi palaikyti jo *pokerio* idėją. Grįžusi po darbo namo rasdavau kriauklėje krūvą neplautų indų, šaldytuve voliodavosi keli maisto produktai, o ir namai nebūdavo itin tvarkingi. Kiekvieną rytą išeidama palikdavau namus išpuoselėtus, tačiau grįždavau į sujauktą butą.

– Aš gi dirbu, kaip ir tu, todėl negaliu skirti laiko namų ruošai. Tai, kad aš sėdžiu namie, nereiškia, jog nedirbu, – Donato argumentai visada išlikdavo tokie patys.

– Tai tu nori pasakyti, kad per visą dieną neturi nė penkių minučių laisvo laiko?

– Turiu, bet per jas noriu pailsėti.

Mano galva tiesiog neišnešė tokių nesąmonių. Negana to, kad jis savo lošimą vadino darbu, aš negalėdavau kaip žmogus išsimegnoti naktimis, dar ir apsikraudavau papildoma namų ruoša, kurios nebūtų, jeigu mano antroji pusė teiktusi eiti į normalų darbą. Situacija buvo kritinė. Tiesą pasakius, nežinojau, ko griebtis. Ak, kad tada būčiau nesutikusi, pasipriešinusi jo idėjai tapti profesionaliu pokerio žaidėju... Galbūt viskas būtų kitaip? Tik, kiek atsimenu, neturėjau pasirinkimo. Jis tiesiog padėjo pareiškimą ant stalo ir išėjo.

Iš kitos pusės, kodėl turėjau nuspręsti už jį? Nors man nepatiko Donato sprendimas išeiti iš tradicinio darbo, dalis manęs turėjo pripažinti, kad tai – jo gyvenimas, jo kelias. Jeigu jis mano, kad taip gali užsidirbti pinigų, kodėl gi ne? Yra daugybė kitų veiklų, kurios neša pinigų, nors taip pat nekuria jokios ekonominės vertės, o kartais net prasmės, tarkim, tinklaraštininkai? Kokią vertę jie sukuria? Jie tik pasakoja apie savo gyvenimą ir gauna (jei yra sėkmės lydimi) pinigų už reklamą. Bet ir aš štai pasakoju savo istoriją, ar mano kūryba kam nors suteikia naudos? Valdžia, dažnai nepriimanti jokių teigiamų sprendimų ar netgi švaistanti valstybės biudžetą, kokią ekonominę vertę sukuria? Ir štai toji valdžia mūsų visuomenėje kuo puikiausiai egzistuoja, ir be jos mes neįsivaizduojame šiuolaikinio pasaulio... Kalėjimų išlaikymas, kuris neišsprendžia esminės izoliuotųjų ir laisvųjų problemos? Futbolo žaidėjai, gaunantys milijoninius kontraktus, nors iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad jie tik futbolo aikštelėje spardo kamuolį. Pasaulis nėra tobulas. Ir ne visi pinigai yra uždirbami adekvačiai įdėtam darbui ekonominei pasaulio gerovei sukurti.

Ir štai aš pykstu, kad mano Donatas nusprendė tapti profesionaliu pokerio žaidėju. Jeigu jis būtų profesionalus krepšininkas ar boksininkas, kažin ar taip pat būčiau nepatenkinta? Juk tik socialinės normos mane įgalino galvoti, kad pokeris yra blogai, o štai profesionalus sportas yra gerai.

